

akmenų piemuo

Donatui Petrošiui

I

mano širdis – iš durpyno išluptas keltas. švyti tamsoj. žinia, švyti praeitis, bakterijos, mirusieji. todėl šis pasaulis šviesus, netgi aki-na – – –

po šaknimis įsitaisius kiaunė su dviem jaunikliais – spitrija į ryto ryškalus, į ryškėjantį grobį. iš įpratimo.

II

iš mano dubenkaulio ėdė banda sulaukėjusių karvių, kurios atklydo iš tyrų, iš mano vaikystės. prie jo puotavo krankliai ir lingės. pritūpdavo gurkštelt pralėkdamos kielės. švariai išliežė sužeistas vilkas. glaustės it pamestas kačiukas. galop, vakarėjant, dubenkauly vaikai nusiplovė kojas ir griuvo miegot. visi sotūs. miegas saldus. aš tuščias, perpučiamas, žiūriu į visa tai iš šono.

III

dabar esu virtęs dūmu, migla, rūku. esu piemuo akmenų, kurie iškišę iš pievos galvas stebi kiekvieną judesį, stebi – ar nesusimau-siu. ganau kastuvu. tik nesužiūrėk. antai per 2014-ųjų Velykas, tik nusiukau koja užspausti kurmiarausį, akmenys kibo vaikytis viš-tas ir ryti užspeitę, spjaudė kaulus į kampą it lėbaujantys romėnai. neturėdamas kur dėtis įsmeigiau akis į horizontą. horizontas irgi yra kampas.

IIII

įkandin obelys ėmė šokinėti, purtyti galvas, lakstyti, ištraukusios šaknis iš molio, rėkė žiūrėdamos miško pusėn: *gana jau, užtenka. apleidžiam sodus, grįšim ten, iš kur išėjom, apsipiskit, šiemet mes nežydėsim, sulčių spaudėjai iš tuščio į kiaurą. kam jums mūsų vaikai? kam jums jūsų vaikai? skaldot vieni kitiems galvas. išgraužkit ir pasikarkit. šakas ištiesim.*

kuliamosios, plūgai, akėčios, drapakai, pagauti tokio gūσιο, nusi-purtę rūdis kibo dulkinti iš miesto pasigrožėti gamta atvažiavusias ponias su karoliais, poetesės ir poetierius iš poezijos festivalių – – – o kurmiai pavymui spjaudėsi krauju, spjaudė į saulę iš kurmiarau-sių šachtų: *nepakeliama žemės trauka, nepakeliama žemės lengvy-bė, nepakeliamas jos ir spaudimas. nudažysim viską raudonai* – – –

širdis, dubenkauliai, rūkas, paukščiai etc. – yra poezija, visų di-džiausi niekai. patys matot – svarbiausia ganyti akmenis – – –

2014 04 02–05 18

grimzdimas 1

vanduo plauna smėlį iš po padų
štai jau esu iki kulkšnių ir kelių
šaltis smelkia mane, o šešėlis matuojasi dugną
įgaunu vis skystesnį pavidalą
daraus vis skvarbesnis — — —
šalčio sezonu skaldau akmenis
užmiesčio karjeruos
slystu elnio gomuriu, kai šis įkišęs snukį į pusnį

vanduo plauna smėlį iš po padų
jau iki juosmens ir bambos
joj vijūnas suka lizdą, o vaikus peri tamsa
šiltuoju sezonu esu labiausiai savim
ypač kai srūvu moters kūnu
nė viena kertelė nelieka nenužiūrėta, nenuglostyta
virstu dušo korėta akim
iš viršaus stebiu kūno išlinkius, krustelėjimus

vanduo plauna smėlį iš po padų
jau lig krūtinės, spenelius skabo žuvys
esu lig kaklo, kurį glosto nardantys praeities peiliai
gerklės – į ją valtele įplaukia tinklus nuskandinęs tėvas
esu vis labiau niekas, niekalo šventikas mediniam urve
vaikščiojantis su plaktuku po kiemą
baubiu į šulinį, puikiai susišneku, virstu baubliu
aidas – puikus pašnekovas, korespondentas ir sugėrovas

vanduo plauna smėlį iš po padų
o tas besileidžiantis šviesulys, į kurį tu žiūri –
tai jaukas, į dugną grimztantis mėsos gabalėlis
į nakties pakraštį emigravusi mano akis
vandens skalaujama
 apiplaunama
 prieš
 užspaudžiant

2012 08 08, Kunigiškės

grimzdimas 2

vanduo plauna smėlj iš po padų

iš burnos išneria dylančio mėnulio kajakas
jame sėdi vaikas degančia gerkle
kurį maitinau savo sapnais
į jūrą tįsta raudona seilė
– šventas

yra
nesvarumas
(po vandeniu)
šventi
yra
sausį pagaliai

2014 08 05, Kuniqiškės

grimzdimas 3

vanduo plauna smėlį iš po padų

pirštai įsitempia it pjudomi

šviesa atgula į debesį

vanduo švariai išplauna žmogų

virstu aukštiekninkas, tuščiaaviduris

kažkur

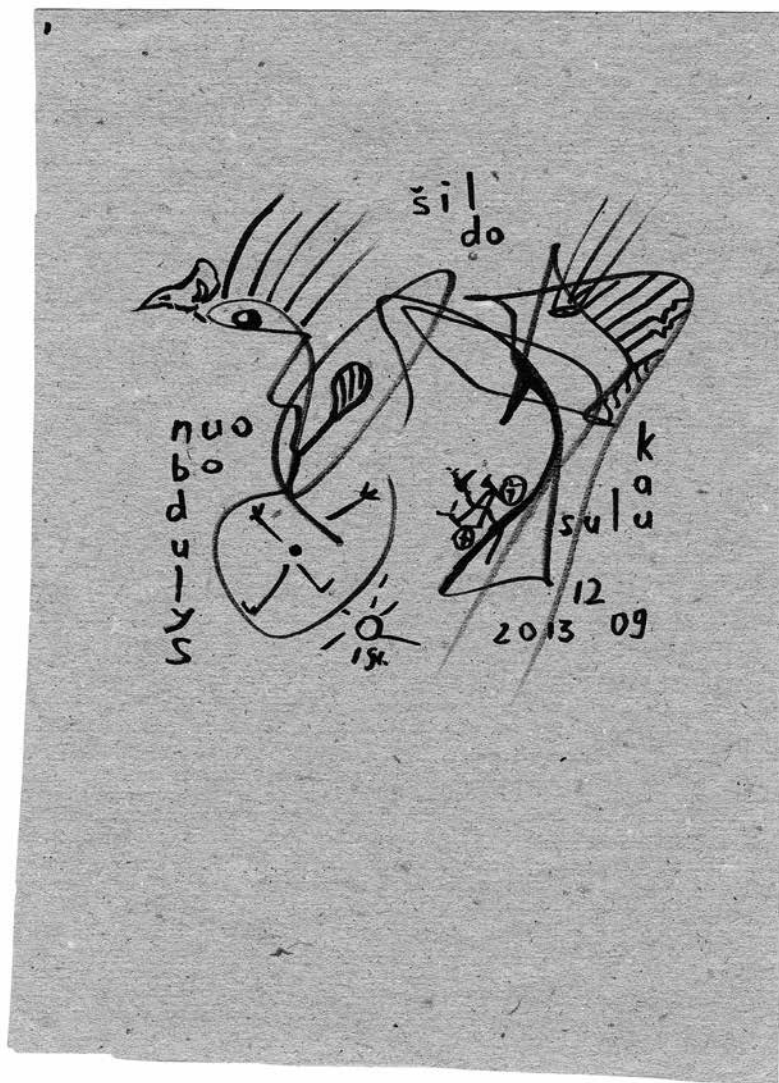
labai

labai

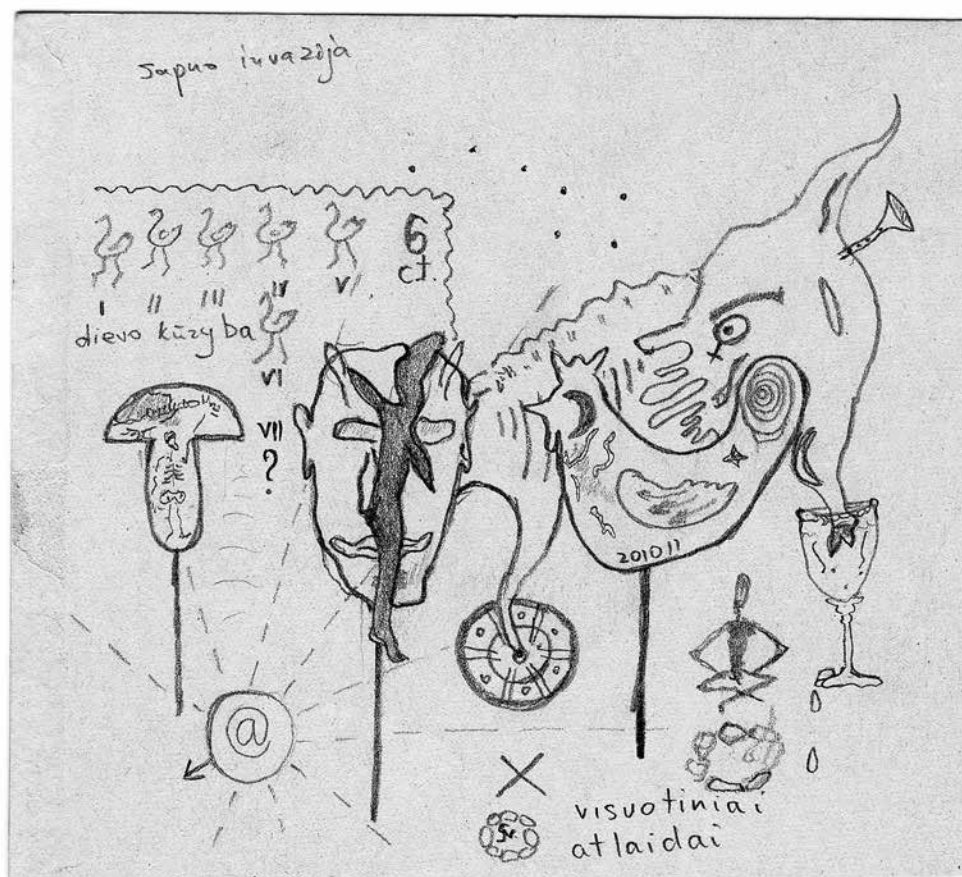
atgal

2015 07, Kunigiškės

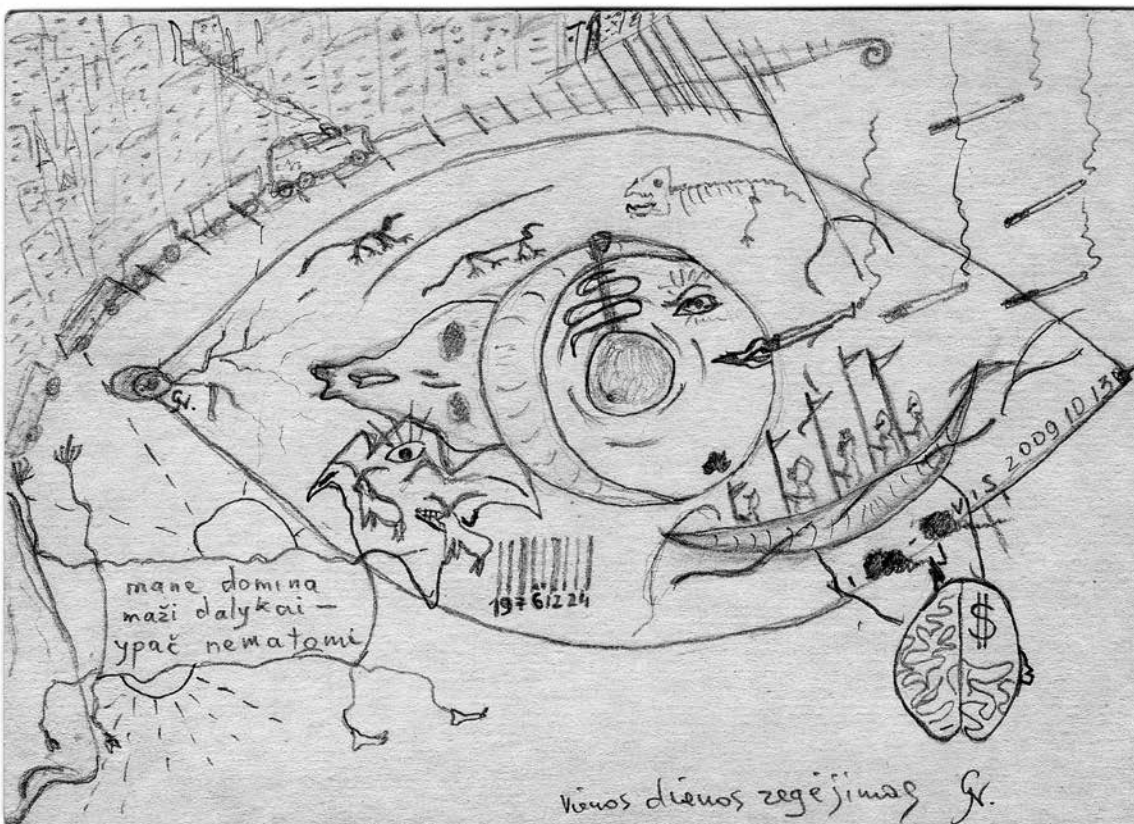
nuobodulys

visuotiniai atleidai

vienos dienos regėjimas

veidrodis 1

